

DE EERSTE BEDELMONNIK

Deze begon te vertellen:

‘Luister, gebiedster, waarom ik mijn haar en één oog verloor.

Mijn vader en mijn oom waren beiden koning. Ik was enig kind, maar mijn oom had een zoon en een dochter. Toen ik groot geworden was, logeerde ik dikwijls bij mijn oom, want ik was goede vrienden met mijn neef, die mij bij ieder bezoek feestelijk onthaalde. Op een keer dat wij veel gedronken hadden zei hij: ‘Ik werk al een jaar, aan iets wat ik je zal laten zien, maar spreek er met niemand over.’

Ik beloofde het hem en hij verdween om terug te keren met een rijk geklede, gesluierde vrouw wier parfum meer bedwelmend was dan wijn. Wij gingen met ons drieën naar een begraafplaats en hielden stil voor een graftombe.

Mijn neef opende de geheime sluiting daarvan en ik zag een trap naar de diepte afdalen. Mijn neef liet de vrouw naar binnen gaan en zei tot mij: ‘Bewijs mij nog een laatste dienst. Ook ik ga naar binnen en daarna moet jij de deur achter ons sluiten.’

Ik deed wat hij gevraagd had, begaf mij terug naar het huis van mijn oom en legde mij te slapen.

De volgende morgen dacht ik dat ik gedroomd had, maar toen niemand mij kon zeggen waar mijn neef was, begreep ik dat ik de vreemde gebeurtenis in de nacht werkelijk beleefd had. Ik begaf mij weer naar de

begraafplaats maar kon de graftombe niet terugvinden. Bezorgd ging ik weer naar huis, at weinig en ging vroeg slapen. Vier dagen bracht ik door met zoeken, maar tevergeefs.

Tenslotte besloot ik naar mijn vaderstad terug te keren.

Nauwelijks had ik echter de poort bereikt, of ik werd geranseld en gevankelijk weggevoerd. Men vertelde mij dat de vizier met behulp van het leger tegen mijn vader was opgestaan, hem vermoord had, zelf de troon had bestegen en bevel had gegeven mij gevangen te nemen zodra ik mij zou vertonen.

Men bracht mij voor de vizier, die mij haatte omdat ik hem als kind eens per ongeluk aan het oog had verwond terwijl ik aan het oefenen was met pijl en boog.

Nauwelijks stond ik tegenover hem, of hij rukt mij met eigen handen een oog uit en sedertdien ben ik halfblind.

Toen gaf hij de beul bevel mij naar de woestijn te voeren, mij aldaar te doden en mij achter te laten als voer voor de vogels en wilde beesten.

De beul deed zoals hem bevolen was, maar toen wij in de woestijn gekomen waren en hij mij wilde doden, hilde ik zo hevig dat hij erdoor geroerd werd en mij vrijliet, op voorwaarde dat ik nooit meer in mijn land terug zou keren.

Ik kuste van vreugde zijn hand, want ik had reeds alle hoop verloren en nu mij mijn leven geschonken was, troostte ik mij ook over mijn verloren oog.

Ik reisde dadelijk naar mijn oom en vertelde hem wat mij overkomen was. Hij antwoordde: 'Ook ik lijd genoeg, want mijn zoon is weg en niemand kan mij zeggen waar hij is.' Toen